

See täht ei kustu

„Süü on tähtedel”

John Green

Ilmumisaasta 2012

Tõlkinud Bibi Raid 2013

Kirjastus Pegasus

„Süü on tähtedel” on südamlük raamat, mis räägib 16- aastasest tüdrukust nimega Hazel Grace. Hazel põeb kilpnäärmevähki ning ta tunneb end selle tõttu abitu ja vangistatuna. Kuigi arstid suudavad talle aega juurde osta, teab ta siiski, et tulevikust unistada pole tal mõtet. Hazeli ema märkab, et tüdruk on depressioonis ja otsustab ta seetõttu tugirühma saata.

Hazeli elu muutubki päeval, kui ta kohtab tugirühmas sihikindlat ja võluvut poissi Augustust. Poiss võtab eesmärgiks võita tüdruku süda. Hazel tunneb end Augustust kohates esimest korda elavana. Poiss mõistab Hazelit ja tüdruk tunneb, et saab temaga kõike jagada. Noorte vahel puhkeb armastus ning nad tunnevad, et neil on põhjus kellegi nimel elada. Koos üritavad nad võtta elust viimast ning veeta koos võimalikult palju aega.

Kuid siiski tunneb tüdruk, et on vähi tõttu kui tiksuv pomm. Iga hetk võib minna midagi valesti ning iga päev Augustusega võib olla tema viimane. Hazel ei suuda mõeldagi, mida ta ilma Augustuseta teeks ja seega ei suuda ta ettegi kujutada, mida teeks Augustus ilma temata...

Ma ei ole kunagi varem lugenud raamatut, mis mind nutma paneb. Minu jaoks tundus mõistmatu, kuidas üks raamat suudab niiviisi tunnetega mängida. Lugesdes olin ühel hetkel rõõmus ning tundsin end sama elavana kui tegelased, aga järgmisel hetkel voolasid pisarad. Raamatu lõppedes ei osanud ma tükk aega midagi öelda. Oli tunne, nagu oleksin kõik selle koos Hazeliga läbi elanud. Mul oleks olnud justkui eriline side raamatu ja Hazeliga. Kuigi seda saab öelda väga paljude teoste kohta, pani „Süü on tähtedel” mind väga tõsiselt elu üle järele mõtlema. Tundsin, et peaksin olema tänulik kõige üle, mis mul on ning nautima elu täiel rinnal.

Päris hästi kirjeldab minu mõtteid raamatu peategelane Hazel ise. Üheks suureks osaks tema elust on raamat „Ilmotsatu kannatus”. Hazel ütles: „Vahel loed mõnd raamatut ja see täidab

su sellise veidra evangeelse innuga, ja sa oled veendunud, et kildudeks lagunenu maailma ei saa enne kokku panna, kuni kõik elusolevad hinged on seda lugenu.”

Ma imetlesin väga seda, kuidas Hazel enda haigusesse suhtus. Ta ei tahtnud, et inimesed teda haletseksid. Selle asemel suhtus ta oma haigusesse kerge huumoriga. Näiteks kutsusid Hazel ja Augustus kõike, mis neile halastusest tehti, vähihüvedeks. Augustus ja Hazel olid väga sarnased, võib öelda, et lausa hingesugulased. Hakkasin lugedes mõtlema, mida teeksin sellises olukorras ise. Mis juhtuks, kui leiaksin hingesugulase ja teaksin, et temaga koos oldud aeg võib jääda liigagi lühikeseks - kas tekiks trots või suudaksin selle alla suruda üürikeseks jääva aja nimel?

Raamat lõpeb ootamatult ning jääb tunne, et mõni lehekülg on kogemata tühjaks jäänud. Kui avastasin, et raamat on tegelikult läbi, tahtsin seda otsekohe uuesti lugeda. Ehk jäi midagi kahe silma vahele? Äkki saan nüüd paremini tegelaste emotsioonidest aru? Sellest hoolimata nautisin selle raamatu lugemist väga. Võib-olla ongi vahel vaja lugeda midagi, mis sind emotsionaalselt läbi raputaks ja korralikult nutma paneks, pelgamata olla liigselt sentimentaalne. Mitte kinos ega teatris, vaid vaikselt oma toas, olla sina ise koos oma tunnetega, privaatseult nutta lahistades.

Liisa Sonn

Tartu Tamme Gümnaasium 8b

Juhendaja Margit Ninn

Ulakass 2014